

[Stærmose.]

ster overhovedet ikke gav Udtryk for nogen som helst Betænkelighed i den Retning, jeg her nævner. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man kunde ransage den højtærede Udenrigsministers Nyre og Hjerter og Sind, saa vilde man der finde en meget betydelig Skepsis over for Muligheden af at gennemføre de Krav, som er fremsat 19. Oktober og 31. Januar paa den Maade, som sket er.

Jeg har her beskæftiget mig med de centrale Spørgsmaal i Sydslesvigsagen, Spørgsmaalet om den administrative Adskillelse, Spørgsmaalet om Mindretalsrettighederne og Spørgsmaalet om Flygtningene. De Problemer, der rejser sig paa alle disse tre Omraader, kan med Undtagelse af Mindretalsrettighederne kun løses, hvis vi fra dansk Side gaar til Fremsættelse af det statspolitiske Krav, som den højtærede Statsminister mange Gange har omtalt i sine Taler, og som de to store Regeringen støttende Partier, Venstre og de Konservative, har omtalt ved adskillige Lejligheder i deres Programudtalelser.

Vi staar nu over for den afgørende Fase i Sydslesvigsspørgsmaalet, idet man jo maa vælge, hvis man ikke vil afslutte Sagen, at tro paa, at der endnu bestaar Muligheder for at faa Sagen behandlet i Moskva, saadan som den højtærede Udenrigsminister meget usikkert antydede det. Det vil efter vor Opfattelse være forkert, hvis vi gaar ind i denne afsluttende Fase ad den samme Vej, hvis vi fortsætter ad den Vej, som Regeringen har været nødt til at gaa siden sidste Sommer. Vejretningen maa ændres, selv hvis man kun vil opnaa, hvad der hidtil er krævet fra dansk Side, og den maa ændres, hvis man virkelig vil gennemføre den Selvbestemmelsesret, paa hvis Grund man hævder at staa.

Efter vor Formening bør det danske Folk spørges i denne Sag og paa dette Tidspunkt, før det endeligt og afgjort er for sent. For os at se skilles Vandene i Sydslesvigpolitikken nu saaledes, at der er Medlemmer af dette Ting, der er Grupper i dette Ting, som støtter en Politik, der fører frem til, at vi i en ikke alt for fjern Fremtid kun har den Mulighed tilbage at føre Forhandlinger med en Regering i Kiel eller i et andet Regeringssæde, en tysk Regering, om Mindretalsordningerne Nord og Syd for den nuværende Grænse fra Flensborg Fjord til Højer, og der er en anden Del af Medlemmerne i det høje Ting, andre Partier, som har udtalt i deres Programmer, at de vil gaa videre. Hvis disse Partier ikke nu gaar

ind i en Kamp for at føre deres Synspunkter igennem, ligger det efter vor Mening saaledes, at det bliver Det radikale Venstre og Socialdemokratiet, der fører deres Politik igennem frem til at træffe nogle nye Mindretalsordninger ved direkte Forhandlinger mellem den danske Stat og en kommende tysk Stat, og dette Resultat ønsker vi fra vor Side ikke at naa frem til uden en Kamp i det danske Folk for en ny Retning. Om Regeringen ønsker over for Historien at lægge Navn til Socialdemokratiets og Det radikale Venstres Politik, det maa den jo selv svare for, men jeg har forstaaet den højtærede Statsministers Udtalelser ved mange Lejligheder saaledes, at det ikke netop var det, han ønsker at lægge Navn til.

Jeg har paapeget Nødvendigheden af at rejse Kravet fra dansk Side om en Afstemning for den fastboende sydslesvigske Befolknings Vedkommende, og ud fra de Motiveringer, jeg har givet, skal jeg stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget henstiller til Regeringen at søge den sydslesvigske fastboende Befolknings Ret sikret i de kommende Fredstraktater til ved en Folkeafstemning ad Aare at udtale sig om Sydslesvigs fremtidige statspolitiske Forhold, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen“.

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget henstiller til Regeringen at søge den sydslesvigske fastboende Befolknings Ret sikret i de kommende Fredstraktater til ved en Folkeafstemning ad Aare at udtale sig om Sydslesvigs fremtidige statspolitiske Forhold, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen“.

Jeg skal her udsætte Tingets Møde. Det genoptages Kl. 16¹⁵.

Mødet udsat Kl. 15²⁰.